

Expedició Karakorum'91

25 de juliol, per fi després d'un any i mig de preparatius, sortim cap a Rawalpindi capital del Pakistà, amb l'intenció d'ascendir al cim del Momhil Sar de 7.343 metres d'alçada per la seva aresta est, encara verge.

El cim, situat al Karakorum (Himalaia del Pakistà), només ha estat conquerit en una ocasió, l'any 1.964 per una expedició austríaca que va ascendir per la cara est. Nosaltres utilitzarem la mateixa ruta, desviant-nos al final cap a l'aresta per evitar el perill d'allaus de la ruta austríaca.

El 39 de juliol hem acabat l'odiosa burocràcia asiàtica, obligatòria en tota expedició i comencem la marxa d'aproximació amb "bus", per arribar tres dies més tard amb vehicles tot terreny a Nagar on comença la marxa a peu.

Amb quatre dies nosaltres i els quaranta-tres trajectors que hem llogat per ajudar-nos a transportar la tona de material que portem, ens situem a 4.650 metres d'alçada al lloc escollit per muntar-hi el camp base. A partir d'ara ens quedem quinze dies per poder fer l'ascensió del cim i tornar al camp base. Inicialment des de Girona, havíem previst 19 dies, però els contratemps del viatge amb "bus" ens han escurçat quatre dies, pel que les possibilitats de fer el cim són molt justes i ens cal començar a treballar ràpidament.

El primer dia ja pujem els companys més aclimatats a muntar el camp-1 que l'endemà dia 7 queda totalment instal·lat a 5.150 metres, continuant proveïnt-lo el dia 8 amb força mal temps. Ens calen deu hores per pujar al camp-1 i tornar al base degut a la gran distància i al poc desnivell que hi ha. El recorregut està ple d'esquerdes que ens cal saltar, però no és perillós. Al vespre neva intensament i la neu no para de caure en dos dies, el que fa impossible de sortir per la mala visibilitat i el perill d'enfonsar-se en una esquerda.

Per fi el dia 11 el temps millora i donat que només ens quedem deu dies per fer el cim i tornar, i vistes les grans distàncies que ens falten, decidim que l'única possibilitat és realitzar un atac alpi, recolzat per altres companys en sistema clàssic. Així surten els tres homes més forts amb tot el material a l'esquena (uns 22 kgs.), disposats a anar pujant i muntant i desmuntant campaments fins que es faci cim o calgui abandonar. Aquests tres homes van recolzats per altres quatre que ascendiran un campament cada dos dies. Avui no tenim cap més inconvenient que una enfonsada en una esquerda degut a la quantitat de neu acumulada.

El dia següent la cordada d'atac ha d'obrir camí per una complicada ruta de seracs, no trobant el millor pas i havent de superar un serac vertical. Finalment, els hi cal dormir esgotats al primer "plateau" a 5.450 metres, quan ho volien fer més amunt. El

tercer dia d'ascensió la cordada d'atac munta tenda al final del segon "plateau" a 6.050 metres, i la cordada de recolzament, munta el que havia de ser el camp-2 a 5.650 metres, havent obert la ruta correcta. L'ascensió és molt dura degut a l'alta temperatura que tenim de dia, doncs si bé a la nit baixem a 18° sota zero a la cota de 5.650, al migdia a l'ombra i sense vent tenim 50° positius. Això fa que comencem a caminar a dos quarts de quatre del matí i a les vuit ja es tenca la crosta de la neu, enfonsant-nos fins més amunt del genoll, essent necessari aturar-nos a dos quarts d'onze per refugiar-nos dins les tendes.

El dia catorze la cordada d'atac supera les rampes que porten al coll, per uns pendents de 45°, i munta tenda a 6.350 metres, dins d'una esquerda per resguardar-se de les allaus que baixen de la cara est, per on varen pujar els austríacs. Aquella nit, un component de la cordada d'atac pateix un fort mal de cap, que el metge de l'expedició diagnostica possible "edema cerebral" fent-lo baixar ràpidament, juntament amb un altre company del camp-2 que té una forta febre, essent acompanyats tots dos per un tercer company del camp-2 que els ajuda a baixar.

Queden només a dalt, dos cordades de dos homes que a partir d'ara pujaran totes dues en sistema alpi, separades per un dia de distància. El dia 15 la cordada de recolzament se situa a 6.050 metres. La cordada d'atac aprofita aquest dia per descansar.

El dia 16, (sisè dia d'ascensió des de la base), la cordada d'atac vol muntar el camp-4 tant amunt com sigui possible, trobant-se amb l'impossibilitat de fer-ho més enlaire de 6-520 metres, l'aresta és dreta i no s'hi pot muntar tenda, per altra banda, la neu fonda també els impedeix de continuar. La cordada de recolzament prova d'atrapar a la d'atac, però els hi és impossible degut també a l'estat de la neu, i han de fer nit a l'esquerda de 6.350 metres. A la tarda neva intensament, i quan a mitja nit, degut a l'elevat risc d'allaus ja es preveia un abandonament desesperat, el temps aclareix.

A les 2 del matí del dia 17, la cordada d'atac es prepara per l'assalt al cim, mentre que la de recolzament espera novetats per decidir la tàctica d'ascensió, be sigui per recolzar als de dalt, o per substituir-los en un nou atac al dia següent. L'aresta té fins a 60° d'inclinació i és totalment inestable, essent necessari obrir una "rasa" per avançar-hi per dins, provocant allaus a banda i banda. Després de quatre hores s'han avançat 170 metres, i amb una hora més s'avancen tant sols 10 metres. Ens quedem provisions per dos dies, estem esgotats, tornen a sortir núvols preveient mal temps, i estem a 6.700 metres d'alçada; per acabar-ho d'adobar un dels companys del camp-3 s'ha fet un tall en un dit, que precisa sutura, havent-li ordenat el metge per "walkie-talkie" que queda anul·lat

